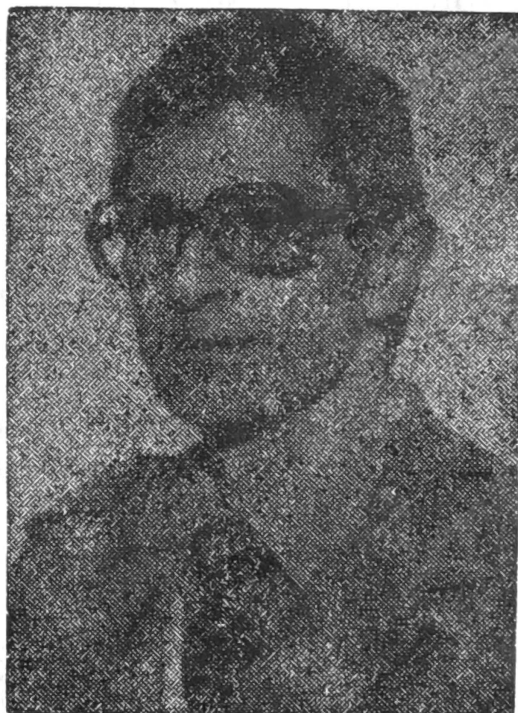

Wspomnienie o dr. inż. Andrzeju Bosiaku

Воспоминание о докт. инж. Андрее Босяку

Andrzej Bosiak, Dr. Sc. Eng. Obituary

19 października 1986 r. zmarł w wieku 46 lat dr inż. Andrzej Bosiak, kierownik Zakładu Urządzania Lasu w Instytucie Badawczym Leśnictwa. Śmierć nastąpiła w wyniku tragicznego wypadku, który miał miejsce w trakcie wykonywania zadań służbowych. Odszedł nagle człowiek w połowie swej drogi, któremu polskie leśnictwo i nauki leśne, ludzie i lasy winni są trwałą pamięć.

A. Bosiak urodził się 30 listopada 1940 r. w Bożej Woli na Ziemi Zamojskiej. W krajobrazie tej ziemi, z którą związek czuł przez całe życie, i w domu rodzinnym tkwią korzenie życiowej decyzji zostania leśnikiem. W 1958 r., po uzyskaniu matury w liceum ogólnokształcącym w Zamościu, rozpoczął studia na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie. Już wówczas ujawniły się szczególne jego cechy charakteru: pasja pracy i głęboka inteligencja. Wzorowy student znajdował wysokie uznanie w gronie profesorskim i wśród kolegów, dla których był starostą roku, uznawanym do końca życia.

Po uzyskaniu w 1963 r. tytułu magistra inżyniera leśnictwa rozpoczął

pracę zawodową w Oddziale Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej w Białymstoku. W ciągu 14 lat pełnił kolejno funkcje: stażysty, asystenta taksatora, taksatora, kierownika drużyny urzędzeniowej. Tam w północno-wschodnich regionach Polski rozwinął się jego talent doskonałego fachowca — terenowca. Lasy Puszczy Augustowskiej, Knyszyńskiej i Białowieskiej zaszczyliły w Nim ideę ochrony zasobów leśnych. Jemu, między innymi, zielone płuca kraju zawdzięczają zachowanie możliwie naturalnego i wielofunkcyjnego charakteru. Dorodne drzewostany tego regionu kryją więc znaczącą część Jego znoej pracy.

Szczególne walory fachowe i organizacyjne powodują przeniesienie w 1977 r. mgr. inż. A. Bosiaka do Oddziału Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej w Brzegu na stanowisko Kierownika Wydziału Produkcyjnego, otwierając tym samym drogę do coraz wyższych szczebli zawodowych.

Po roku dokonuje jednak zasadniczego zwrotu — wybiera pracę naukową, do której miał wybitne predyspozycje i która zawsze była jego pragnieniem. Już w 1974 r. ukończył studium podyplomowe produktywności lasu w SGGW, a od 1976 r. uczestniczył w studium doktoranckim, rozwijając swoje zdolności badawcze pod kierunkiem prof. Tadeusza Marszałka.

W czerwcu 1979 r. przeniesiony z urzędu, rozpoczyna pracę w Instytucie Badawczym Leśnictwa w Zakładzie Urządzania Lasu. Pod kierunkiem prof. Tadeusza Tramplerera szybko osiąga stanowisko adiunkta i umiejętności samodzielnego prowadzenia badań. W 1982 r. broni w SGGW-AR w Warszawie rozprawy doktorskiej na temat: „Zasady planowania optymalnej lesistości rejonu województwa białostockiego” i uzyskuje tytuł doktora nauk leśnych. W 1981 r. przejmuje kierownictwo Zakładu Urządzania Lasu. Odbywa staż naukowy w Austrii, szkolenie w USA, pogłębia znajomość 3 języków obcych, doskonali umiejętności metodyczne oraz rozwija współpracę z krajowymi i zagranicznymi jednostkami naukowymi.

Szybko osiąga szeroko uznaną pozycję naukową. Wspaniale łączy głęboką, nabytą w urządzaniu lasu, wiedzę praktyczną z metodycznym podejściem naukowca i wykształconą zdolnością do syntetycznego ujmowania podstawowych problemów leśnictwa. Dostrzega ostrość problemu industriogenicznych zagrożeń środowiska leśnego — i ochrona lasu przed skutkami przemysłowych zanieczyszczeń, obok urządzania lasu, staje się Jego drugą pasją naukową. Rozwija badania nad oceną stanu zagrożeń, możliwością ratowania produkcyjnych funkcji lasów. Jest współorganizatorem monitoringu leśnego, koordynuje badania, opracowuje raporty i prognozy, organizuje konferencje, wygłasza liczne referaty.

Dr inż. A. Bosiak w ciągu 8-letniej pracy naukowej uczestniczy w około 40 tematach badawczych, publikuje w krajowych i zagranicznych czasopismach ponad 20 prac, prowadzi wykłady na studium podyplomowym SGGW-AR i seminariach doskonalenia wiedzy w IBL.

Szczególne zasługi położył w zakresie doskonalenia metod urządzania lasu, zastosowania elektronicznej techniki obliczeniowej i metod teledetekcji w urządzaniu lasu, opracowywaniu metod oceny zagrożenia środowiska leśnego przez przemysł.

Szeroki wachlarz Jego zainteresowań i osiągnięć badawczych ilustrują tytuły ważniejszych publikacji: „Aktualne problemy urządzania lasu”

(1976), „Lasy ochronne nad Kanalem Augustowskim” (1979), „Intensyfikacja produkcji leśnej w świetle organizacji ładu czasowego i przestrzennego w gospodarstwie zrębowym” (1981), „Ocena możliwości zastosowania metody pomiaru barwy na zdjęciach spektrostrefowych do określania stopnia szkód przemysłowych w drzewostanach świerkowych” (1982), „Wykorzystanie zdjęć lotniczych do określania obszarów leśnych zagrożonych przez przemysł” (1982, współautor), „Stan zagrożenia środowiska leśnego w Polsce” (1984). Wiele publikacji zakwalifikowanych do druku czeka na ukazanie się, jak np. „Ocena stopnia zagrożenia lasu przez zanieczyszczenia powietrza za pomocą badań przyrostu drzew i drzewostanów”.

Podstawowe znaczenie dla leśnictwa mają opracowane z Jego udziałem, a następnie pod Jego kierunkiem raporty: o stanie lasów (1981, 1982, 1984, 1986), prognozy rozwoju zasobów leśnych i możliwości ich użytkowania.

Był jednym z głównych autorów „Instrukcji urządzania lasu” (1980), „Instrukcji w sprawie ochrony lasów przed zanieczyszczeniami powietrza atmosferycznego” (1984). Uczestniczył w ich wdrażaniu i zespołach pracujących nad dalszą nowelizacją. W 1984 r. otrzymał zespołową Nagrodę Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu technicznego za „Opracowanie i wdrożenie metody oceny zdrowotnego i sanitarnego stanu lasu przy zastosowaniu metody statystycznej inwentaryzacji wielkoobszarowej”.

Wyrazem uznania Jego rangi naukowej było powierzenie mu funkcji członka Rady Naukowej Instytutu Geodezji i Kartografii oraz członka Rad Naukowych Kampinoskiego i Roztoczańskiego Parku Narodowego, a także funkcji eksperta — stałego korespondenta Komisji Drzewnej EKG/FAO. Był członkiem Komisji Teledetekcji Komitetu Badań Kosmicznych PAN. Aktywnie uczestniczył w pracy społecznej jako członek Zespołu Nauki przy Komitecie Dzielnicowym PZPR Warszawa-Ochota, członek Komisji Zagospodarowania i Komisji Rozmiaru Użytkowania PTL, członek Rady Grupy Rzecznawców Oddziału Stołecznego SITLiD.

Śmierć przerwała pracę, która stanowiła syntezę Jego powołania — zjednoczenie wysiłków wszystkich naukowców, krajowych i zagranicznych w badaniach nad ratowaniem lasów. Jego działania, przepelnione pasją i uporem w osiąganiu jasno określonych celów, wniosły trwałą wkład w dorobek leśnej nauki i praktyki.

Życie dr. inż. A. Bosiaka stanowi wspaniałą wzór dążenia do samo-realizacji poprzez pracę i działanie społeczne. Na zawsze zostanie w naszej pamięci.

Bogdan Łonkiewicz